

ရွှန်းရတနာ

ကုဏ္ဍကို တောင်ပံခတ်မိတဲ့အခါ

၂၈၆

အခန်း(၁)

ချိုပီတိ။

နူးညံ့အိစက်နေအောင် လှပတဲ့မိန်းကလေး။ စက်စက်ယိုအောင် လှတယ်ဆိုတဲ့စကားကိုတောင် ဘေးချိတ်လို့ရသည်။

ဒါပေမဲ့ . . .

ရုပ်ရည်ကလေးနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါ။

ရုပ်ကလေးလှသလောက် စိတ်ကတော့ ဂျစ်သည်။ မာသည်။ ထန်သည်

စိတ်ကတော့ တစ်စက်ကလေးမှ မနူးညံ့။ မျက်နှာကလေး လှသလောက် နှုတ်ခမ်းက စူပုပ်နေသည်။ မျက်နှာထားကလည်း ဆယ့်နှစ်ရာသီ တင်းနေသည်။ မျက်ခုံးက အမြဲတွန့်ချိုးနေသည်။

ရုပ်ဆိုးတာမျိုးကမှ ကြည့်လို့ ကောင်းသေးသည်။ ရုပ်ချောပြီး စူပုပ်မာထန်နေတာက ပိုပြီး ကြည့်မပျော် ရှုမကောင်း။

ပမာပြုရရင် ချိုပီတိသည် ဆူးတွေဝန်းရံနေသော နှင်းဆီတစ်ပွင့်နဲ့ တူသည်။

ချိုပီတိသည် အများအမြင်မှာ ချစ်စရာမကောင်းတော့ပဲ အမြင်ကတ်စရာ ကောင်မလေး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ချိုပီတိသည် ဖြူဖြူစင်စင် ချစ်စရာကောင်းသော ကောင်မလေး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဒါက သူမမိခင် မသေခင် သူမဖခင်
နောက်အိမ်ထောင်မပြုခင်ကဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမဖခင်သည် သူမမိခင် ဆုံးပါးပြီး သိပ်မကြာခင် သူ
အချစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်လိုက်သောအခါ ချိုပီတိက အမေအစားထိုးလို့ မရတော့ပါ။

ထိုအချိန်က ချိုပီတိ ဆယ်နှစ်သမီးသာ ရှိသေးသည်။ ဖေဖေသည်
တစ်ဦးတည်းသော သမီး ပီတိထက် သူ့ အချစ်ဦးကို လက်ထပ်ဖို့အတွက်သာ
စဉ်းစားနေခဲ့သည်။

ချိုပီတိ တားနေသည့်ကြားမှပင် ဖေဖေ လက်ထပ်ခဲ့သည်။

ချိုပီတိသည် ထိုအချိန်ကစ၍ ကျားနာမလေး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ချိုပီတိပဲ ကံကောင်းတာလားတော့ မသိပါဘူး။

ဖေဖေ ထူခဲ့သော နောက်အိမ်ထောင်က သားသမီးမရခဲ့။ ထို့ကြောင့်
ချိုပီတိသည် ဖေဖေရဲ့ တစ်ဦးတည်း သောသမီး ဆက်ဖြစ်ခွင့် ရခဲ့သည်။

သို့သော် . . .

ပီတိနှင့် မိထွေးတော်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကတော့ အထူးသဖြင့် ပီတိဘက်က
ရေထက်တောင် ကျဲပါသည်။

*

“ပီတိရေ . . . သမီး ကြိုက်တတ်တဲ့ ပူတင်းလေး ဖုတ်ထားတယ်”

“မကြိုက်ပါဘူး”

“ဟယ် . . . သမီး မနေ့က ပူတင်းစားချင်တယ်ဆို”

“အဲဒါ မနေ့ကလေ။ ဒီနေ့မှ မဟုတ်ဘဲ။ ပီတိတို့က အတိတ်ကို မသယ်တတ်ဘူး။ အတိတ်က ကြိုက်တတ်တာတွေဆို ဒီနေ့ လုံးဝကိုရွံ့တာ”

“ချို့ပီတိ”

“မပြောပါနဲ့ ထွန်းရဲ့”

“မင်း အသာနေ ဖြူဖြူ။ သင်းက မပြောလေ ရောင့်တက်လေ ဖြစ်နေတာ”

“ပီတိရှေ့ကနေ ကာမပြောပါနဲ့ ဒေါ်ဖြူဝင်း၊ ရှင်က ကာသလိုလိုနဲ့ နာမည်ကောင်း ယူချင်နေတာ”

“ချို့ပီတိ . . . ။ နင် ပြောလေ ဆိုးလေပါလား။ ဘာလို့ ဒီလောက် ရိုင်းစိုင်းနေတာလဲ”

“ကိုယ့်ဆန္ဒကို ကိုယ်ပြောတာ ရိုင်းတာလား။ ဖြူ ပူတင်းမကြိုက်တာကို အတင်းကြီး လာကျွေးချင်ရင်တော့ ဖြူလည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ တော်တော့ ထွန်းရယ်။ ထွန်းဆက်ပြောနေရင် သမီးက ဖြူကို ပိုအမြင်စောင်း နေလိမ့်မယ်”

ပီတိက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ ဒေါ်ဖြူဝင်းရဲ့ အိညက်အိညက် အသံကြားမှာ ဖေဖေက ကျဆုံးစမြဲလေ။ ပြီးရင်တော့ ပီတိက နာမည်ဆိုးတွင်မယ်။ ရာဇဝင်လူဆိုးမကြီး ဖြစ်ရဦးမယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ပီတိက ဒေါ်ဖြူဝင်းကို ပိုမုန်းတာ။

တကယ်တော့ ပီတိက အခံဓာတ်ကြောင့် ဒေါ်ဖြူဝင်းကို ပိုအမြင်စောင်းနေတာပါ။

ဒေါ်ဖြူဝင်းသည် သားသမီး မရနိုင်သဖြင့် ပီတိကို သမီးရင်းလို ချစ်ရှာတာပါ။

ပီတိ ဂျစ်တိုက်သမျှ စိတ်ရှည်သည်းခံရင်း အလိုလိုက်ရှာသူပါ။

စားချင်တာလေးတွေ စောင့်ကြည့်ပြီး ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလည်း
ချက်ပေးတတ်သေးသည်။

သို့သော် ပီတိက ဘယ်တော့မှမစား။ အမြဲကန့်လန့်လုပ်သည်။
ခွတိုက်သည်။

လင်ပါသမီး မဟုတ်ဘဲ လင်ပါသား ရထားသလား မှတ်သည်။

ပီတိ ဂျစ်ကျပုံက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လားမှတ်ရသည်။

ပီတိ တစ်ခါတစ်ခါ သောင်းကျန်းရင် ဒေါဖြူဝင်းမှာ
သွေးတက်ခမန်းပင်။

သို့သော် တော်ရုံတန်ရုံလောက်ဆိုလည်း ပီတိအဖေ အသိမပေးတော့။
ပီတိအဖေသိလို့ ပီတိကိုဆူရင် ပိုရွံ့တတ်သည်လေ။

ပိုရွံ့ရင် ပိုပြီးဒဏ်ခံရမှာက ဒေါဖြူဝင်း။

*

“ဖြူဖြူရေ . . . မနက်ဖြန် သမီးမွေးနေ့နော်”

“ဖြူ မှတ်မိပါတယ် ထွန်းရဲ့။ မနက်ဖြန် သမီးမွေးနေ့ကို Birthday Cake
မှာပြီးပြီ။ သမီးက ထုံးစံအတိုင်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သူလုပ်ချင်တဲ့နေရာမှာ
လုပ်မယ်မှလား။ ဒီတော့ ကိတ်နဲ့ ပိုက်ဆံပဲ ရယ်ဒီလုပ်ထားပေး ရတယ်လေ”

“အင်း . . . ဖြူက သမီးကို နားလည်ပေးသလောက် သမီးက
ဆိုးနေတယ်၊ ကိုယ်က ဆူပြန်တော့လည်း ဖြူဘက်ပါတယ်ဆိုပြီး အထင်လွဲပြန်ရော၊
ကိုယ်လည်း သမီးကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမှန်း မသိဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ သမီးကို

ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မဟုတ်ရင်တောင် မိန်းကလေးတွေ ဆန်စေချင် တယ်ကွာ”

“ဖြူကလည်း ပြုပြင်ပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးက ဖြူကို လက်မခံတော့လည်း”

“ဖြူရယ် . . . ဖြူကိုလည်း အားနာတယ်၊ ဖြူလည်း စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့”

“မဖြစ်ပါဘူး။ ထွန်းသမီးက ဖြူသမီးပဲပေါ့၊ ဖြူက ပီတိလေးကို တကယ့်ကို ချစ်တာပါ ထွန်းရယ်”

“ဖြူကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“လိုလို့လား”

“မလိုဘူးလား”

“ထွန်းနော်”

*

ကြက်ဥတစ်ကတ်ဝယ်လာပြီး ကြက်ဥတွေကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်ပေါက်ခွဲနေသည်။

ပီတိတို့က အဲလိုမိုက်ရိုင်းတာ။

ခွဲအထင်က ပီတိကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းခါနေ၏ ။

ကျန်သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ပီတိကိုကြည့်ကာ နှာခေါင်း ရှုံ့နေကြသည်။

ပီတိတို့အုပ်စုလေးက လေးယောက်တိတိရှိ၏ ။ ပီတိရယ်၊ ခွဲအထင်ရယ်၊ မေဩမာန်ရယ်၊ ငြိရယ်။

ပီတိကလွဲရင် ကျန်တဲ့သုံးယောက်ကတော့ စည်းလုံးသည်။ စည်းလုံးဆို ဇွဲအထင်နဲ့ ငြိ ဆိုသော သင်္ကေတသုံးနှစ်ကောင်လုံးက မေဩမာန်ကို ကြိုက်နေကြတာကိုး။ မေဩမာန်က ပြောမယ်ဆိုရင် ပီတိလောက် တောင် မလှ ။ သို့သော် မေဩမာန်က မိန်းကလေးဆန်သည်။ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်း မတန်သော်လည်း မော်ဒယ်တွေလိုတော့ လှလှပပ လျှောက်တတ်သည်။

စကားပြောရင်လည်း သူမအသံစူးစူးလေးကို မချို့ချို့အောင် ခပ်ချွဲချွဲလေး ပြောတတ်သေးသည်။

ကိုကိုတို့အကြိုက် နေတတ်ထိုင်တတ်သဖြင့် ဇွဲအထင်ရော ငြိပါ မေဩမာန်မှ မေဩမာန် ဖြစ်နေကြတာပေါ့။

ပီတိတို့ကတော့ ဂျမ်းတောမလေ။ ဇွဲအထင်ရော ငြိပါ အမြင်ကတ်မှကတ်။ ဒါပေမဲ့ အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ခင်နေရတာ ပါပဲ။ မေဩမာန်က အရမ်းခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ သူတို့လည်း ပီတိကို လက်ခံလိုက်ရတဲ့ သဘောပင်။

“ပီတိရယ် ကြက်ဥတွေ နှမြောစရာကြီး။ ခွဲပစ်မယ့်အစား ပြုတ်စားပစ် ပြီးရော။”

“နင် နှမြောနေရင် အဲဒီ အကွဲတွေသာ ကောက်ပြီးပြုတ်စားလိုက် မာန်မာန်။ ငါကတော့ ကြက်ဥတင် မကဘူး လူဥတွေပါ ခွဲပစ်ချင်နေတာ”

“ဟဲ့ . . . ပီတိ၊ နင့်စကားကြီးက ဘာလဲဟ”

ငြိနဲ့ ဇွဲအထင်တို့ တွန့်သွားတာမြင်မှ ပီတိစကား မှားသွားမှန်း သိသည်။

“လျှောက်တွေးမနေကြနဲ့။ လူသတ်ချင်နေတာကို ပြောတာ”

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . တော်ပါသေးရဲ့”

“ငြိကလည်း . . . လူသတ်ချင်တာ တော်တာလားလို့ ဟွန်း . . . မာန်

မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ခွဲအထင်ကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးထေ့ထေ့ကြီး ကြည့်နေသည်။

မေဩမာန်သည် ငြိ ထက်စာရင် ခွဲအထင်ကို ပိုသဘောကျသူဖြစ်သည်။

ပီတိ တစ်ခုခုဖြစ်တိုင်း မိန်းမလို မိန်းမရ ဝင်ပါဝေဖန်တတ်သူအဖြစ်
မာန်ကမြင်သည်။ မိန်းမဆန်သူဟု မြင်သည်။

ခွဲအထင်ကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ ဘယ်အရာကိုမဆို သူနဲ့မဆိုင်ရင်
စိတ်မဝင်စား။ မထီတရီနဲ့ အမြဲ ပြုံးထေ့ထေ့လုပ် နေတတ်သူ။

မာန်က ခွဲအထင်ကို ခပ်ဂျစ်ဂျစ်မို့လို့ ပိုခင်မိတာလေ။ ပီတိကို
ဂျစ်ကန်ကန်ဘေးမှာနေမှ သူမ မိန်းမပီသတာ ပေါ်မှာလေ။

ကိုယ်လှတာ ပေါ်လွင်စေချင်ရင် ရုပ်ဆိုးတဲ့သူဘေးမှာ နေသလိုမျိုးပေါ့။

အဲဒါကြောင့်လည်း ဘေးမှာရှိနေတဲ့ ခွဲအထင်ရော ငြိပါ မေဩမာန်မှ
မေဩမာန်။

တစ်မာန်တည်း မာန်ကြတာပေါ့။

“ဟဲ့ . . . မာန်မာန်၊ ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလားဟ”

“လန့်လိုက်တာ ပီတိရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းအော်ပါ”

“လန့်တာတောင် ပဲနဲ့လန့်တာ၊ လန့်လိုက်ပါလား ခြေကားယား
လက်ကားယား”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ငြိနဲ့ ပီတိရဲ့ရယ်သံပါ ခွဲအထင်ကတော့ မထီတထီ ပြုံးပြီး မာန်ကတော့
မခွဲတရို့လေးပဲ ရယ်ရုံလေ။

ပီတိက သူ့ဘဝသူ မကျေနပ်သလို ကျန်တဲ့သူတွေမှာလည်း
သူပြဿနာနဲ့သူတော့ ရှိကြတာပါပဲ။

မေဩမာန်ဆို မိဘနှစ်ပါးက တစ်နိုင်ငံစီမှာ
တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြရသဖြင့် အဘိုးအဘွားဆီမှာ ကျန်နေခဲ့ပြီး
ကျောင်းတက်နေသူ။

ငြိကျတော့ တစ်မျိုး။ မိခင်ရော ဖခင်ပါ အတူနေရပြီး
ကျိကျိတက်ချမ်းသာသော်လည်း တစ်ဦးတည်းသော သား ငြိကို
မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ချုပ်ချယ်လွန်းသည်။

ဖွဲ့အထင်က ပိုဆိုးသည်။ မိဘမဲ့ ဖွဲ့အထင်က မွေးစားမိဘတွေနဲ့
နေရသည်။ သို့သော် မွေးစားမိဘတွေက သားသမီးမထွန်းကားသဖြင့် ဖွဲ့အထင်ကို
သားအရင်းလိုချစ်၍ သာ တော်တော့သည်။

ဒါပေမဲ့ . . .

ကျန်သုံးဦးက ဖြစ်လာသည့်ဘဝကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ
လက်ခံသလောက် ချိုပီတိကတော့ အလိုက်သင့်ကို မနေတတ်ပဲ အမြဲအလိုမကျ
ဖြစ်နေသူပါ။

“ပီတိ . . . နင်လေ မာန်ရဲ့တစ်ဝက်လောက်ပဲ နူးညံ့။ နင်
တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး ဖြစ်သွားမှာဟ”

“ချစ်စရာမကောင်းရင် နေပေ့စေ။ စိတ်ချမ်းသာသလိုပဲ နေမယ် . . .
နော်”

“တော်သေးတာပေါ့။ နင် မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့။ နင်သာ

ယောက်ျားလေးဆိုရင် မာန့်ကို ငါတို့သုံးယောက် ဝိုင်းလုရတော့မယ်”

“မာန့်”

“ဟင်”

“နင်ကရော ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့အဖြေပေးမှာလဲ”

“နင်တို့ထဲက တစ်ယောက်ကို ငါချစ်လာတဲ့အချိန်ပေါ့ဟဲ့”

“နင်နော် . . . မလှန်နဲ့နော်”

“ဟဲ့ . . . ဘာလဲ၊ ဘာလှန်လို့လဲ ငြိနော်”

“ဪ . . . ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ မလှန်နဲ့လို့ ပြောတာပါ . . . အဟီး”

“ဟွန့် . . . ငြိနော်၊ စကားကို ရှင်းရှင်းပြော”

ဝီတိက ပြုံးစိစိ လုပ်နေသည်။ ဇွဲအထင်က ငြိကို သရော်တော်တော် ပြုံးပြနေသည်။

တကယ်တော့ သူတို့လေးယောက်သည် အရမ်းချစ်သည့် သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မာန့်ဟာ ဇွဲအထင်နဲ့ ငြိကို ဘယ်သူ့ကို အဖြေပေးရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာပါ။

မာန့်စိတ်ထဲမှာတော့ မိန်းမလိုမိန်းမရ ဆန်ချင်သောငြိထင်စာရင် ဇွဲအထင်ကို ပိုပြီးသဘောကျပါသည်။ သို့သော် ဗြုန်းစားကြီး ဇွဲအထင်ကို အဖြေပေးပြီး ချစ်သူဘဝ ပြောင်းလိုက်ဖို့ကိုလည်း နောက်တွန့်နေပါသည်။

ဒီလိုသူငယ်ချင်းဘဝကျတော့ ငြိနဲ့ရော ဇွဲအထင်နဲ့ပါ ခင်ခင်မင်မင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေလို့ရသည်လေ။

တကယ်လို့ ဇွဲအထင်ကို အဖြေပေးဖြစ်ရင်တောင်

ကျောင်းပြီးလောက်မှပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ဇွဲအထင်သည် စကားနည်းသော်လည်း သူငယ်ချင်း တွေအပေါ်
နစ်နာခံတတ်သူဖြစ်သည်။

ငြိကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ မာန်ကလွဲရင် ဖွဲဆန်ကွဲ။
မာန်တစ်ယောက်ကိုပဲ အလျှော့ပေးကာ ဇွဲအထင်ကိုလည်း အရမ်းပြိုင်သူဖြစ်၏ ။
မာန်က ဇွဲအထင်ကို အဖြေပြန်ပေးလိုက်မှာကိုလည်း သေလောက်အောင်
ကြောက်သူဖြစ်သည်။

ဝီတိကတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ် သက်သက်ပင်။

ဇွဲအထင်က ဝီတိကိုလည်း ခင်ပါသည်။ တစ်ခါတလေကျရင် မာန်နဲ့ ငြိ
မသိအောင် ပြောတတ်သေးသည်။

“ငြိကို သနားလို့ ငါ မာန့်ဆီမှာ အဖြေတောင်းထားတာကိုတောင်
ပြန်ရုပ်သိမ်းပစ်ချင်တယ်”

*

အခန်း(၂)

“သမီးရေ . . . ပီတိ Happy Birthday နော်၊ ဒီမှာ အန်တီ လက်ဆောင်
ဘတ်ဒေးကိတ်”

“ရော့ . . . သမီး မုန့်ဖိုး။ သမီးသူငယ်ချင်းတွေကို မုန့်ကျွေးလိုက်လေ”

ဘတ်ဒေးကိတ်က အကြီးကြီးနဲ့ တော်တော်ကြီးလှတာမို့ မငြင်းတော့။
ဖေဖေပေးသည့် မုန့်ဖိုးကိုလည်း ယူသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ဖြူဝင်းကို ဘုကြည့်ကြည့်ကာ
...

“ဒီကိတ်ကတော့ ဖေဖေပိုက်ဆံနဲ့ဝယ်တဲ့ကိတ်မို့ လက်ခံတာနော်၊
ဒေါ်ဖြူဝင်းကို ကျေးဇူးတော့ မတင်ဘူး”

ဒေါ်ဖြူဝင်း မျက်နှာပျက်သွားပြီး ဖေဖေထံမှ ချုံပီတိဆိုသော
ဒေါသခေါ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဒီလောက်ဆို ပီတိ ဒီနေ့အဖို့ လုံလောက်ပြီမို့ ကိတ်ဘူးကြီးကို မကာ
ထွက်လာလိုက်သည်။

ပီတိတို့က နည်းနည်း ကလန်ကဆန် လုပ်လိုက်ရမှ စားဝင်
အိပ်ပျော်တာလေ။

ကိတ်မုန့်ကို ကားပေါ်တင်ပြီး ဟိုကောင်တွေနဲ့ ချိန်းထားရာသို့
ထွက်လာလိုက်သည်။

ဒီနေ့ ပီတိတို့အဖွဲ့ ဇွဲအထင်တို့ ခြံလေးထဲမှာ ပျော်ပွဲစားကြမည်လေ။

ထိုခြံလေးက မြို့ပြင်ဘက်မှာရှိပြီး တစ်ခြံလုံး သီးပင်စားပင် ပန်းပင်တွေနှင့် ပြည့်နေသည်။ သစ်လုံးအိမ်လေးရှိပြီး ခြံစောင့်ဦးကွန်းကြီးလည်း ရှိတာမို့ သူတို့အတွက် အဆင်ပြေသည်။

ငြိက မာန့်ကို ဝင်ခေါ်လာမည်ဖြစ်ပြီး ဇွဲအထင်က ပီတိနဲ့ အစားအသောက်တွေ ဝယ်ခြမ်းသွားကြမှာ ဖြစ်သည်။

ဇွဲအထင်နဲ့ ချိန်းထားသည့် ဟိုတယ်သို့ရောက်တော့ ဇွဲအထင်က ကြိုရောက်နေသည်။

ဇွဲအထင်သည် ဘယ်တော့မှ နောက်ကျရိုးထုံးစံမရှိပါ။

ငြိကတော့ အမြဲနောက်ကျတတ်သူဖြစ်၏ ။

“Happy Brithday ချိုပီတိ”

ဇွဲအထင်က ဖြူဖွေးမွရွနေသော ယုန်ရုပ်ကလေး လက်ဆောင်ပေးသည်။

တကယ့်ယုန်အရွယ်အစားလောက်ရှိပြီး တကယ့်ယုန်ကလေးလို အသက်ဝင်လှသည်။

ယုန်မွေးအစစ်ကို အသုံးပြုထားသော နူးညံ့အိစက်နေသော ယုန်ကလေးပါ။

ပီတိသည် ယုန်ရုပ်ကလေးကို မြင်မြင်ချင်း အရမ်းချစ်သွားသည်။

“Thanks a lot ဇွဲအထင်၊ နင်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို အရမ်းကြိုက်တယ်”

“နင်လည်း ဒီအရုပ်လေးလို နူးညံ့လာရင် ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် နူးညံ့တာကို ကြိုက်ပါရက်နဲ့ ငါ ဘာလို့ ကြမ်းတမ်းနေတာလဲ၊ အဲဒါ ဒေါ်ဖြူဝင်းကြောင့်ဟ။ ငါ အရင်က ဒီလိုမဟုတ်ဘူး”

ဇွဲအထင်က ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး . . .

“သူ့ကိုမုန်းလို့ရွံ့ရင် ကိုယ်ပဲ ပိုနစ်နာရတယ်၊ အဲဒါနှစ်ခါနာ ပီတိရဲ့”

“အင်း . . . ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာမြင်တိုင်း

ငါ့အမေမျက်နှာကိုပါ ယှဉ်တွဲမြင်ယောင်တယ်ဟ။ ဒါကြောင့် ငါ ပေါက်ကွဲတတ်လာတာ။ ထားပါ။ ငါ့မွေးနေ့ကို မညစ်နွမ်းချင်ဘူး။ ဒီအကြောင်း တော်ကြစို့”

“အင်း . . . ကဲ . . . ဟင်းဘူးတွေ ရပြီ၊ နင် ပိုက်ဆံရှင်းတော့”

“အေး”

ဟင်းဘူးတွေယူပြီး ထွက်လာကြတော့ ငြိမ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ မာန် အလှပြင်တာ မပြီးသေးတာနဲ့ သူတို့ နောက်ကျမှ ရောက်မတဲ့။

ဇွဲအထင် ပခုံးတွန့်သည်။

“တော်သေးတယ်၊ ငါ ဟင်းဝယ်တဲ့တာဝန် ယူမိလို့”

*

မွေးနေ့ပွဲအတွက် သူတို့ကိုယ်တိုင် ဟင်းပွဲတွေပြင်ဆင်နေရတာ ကို သူတို့သဘောကျနေကြသည်။

ဦးကွန်းက ထမင်းချက်ပေးထားသည်။ သစ်လုံးအိမ်လေးထဲမှာ ပရိဘောဂအပြည့်အစုံရှိသည်။

သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်ကြောင့် နေပြောက်တစ်စက်မထိုးတဲ့ သစ်လုံးအိမ်လေးမှာ Air-con မရှိပါ။ သဘာဝ လေအေး လေးက အေးစိမ့်နေသည်။

စားစရာသောက်စရာတွေ ပြင်ဆင်ပြီးတော့ မွေးနေ့ကိတ်ကို

ဖယောင်းတိုင် ထွန်းသည်။

မွေးနေ့ရှင်က တီရှပ်တစ်ထည်နဲ့ ရှော့ပင်ပဲဝတ်ကာ ဘာမှခြယ်သမထား။

မာန်ကတော့ အဖြူဆွတ်ဆွတ်ဂါဝန်နဲ့ မျက်နှာမှာလည်း

တော်တော်ပြင်လာသည်။ တော်တော်လေး ကိုလည်း တောက်ပကာ လှပနေသည်။

မာန်က ဖယောင်းတိုင် ဝိုင်းထွန်းပေးနေ၏ ။ မသိရင် သူမက

မွေးနေ့ရှင်လို့ ထင်ချင်စရာပင်။

ငြိကတော့ မာန့်အလှကို ရှုစားမဝ။ ဇွဲအထင်ကလည်း မာန့်အလှကို

သတိထားမိပါသည်။

ဖယောင်းတိုင် ဆယ့်ရှစ်တိုင်တိတိ။ လူရာဝင်သော မွေးနေ့တစ်ခုပါ။

အထူးသဖြင့် လူကြီးဖြစ်ပြီလို့ အသိအမှတ်ပြုထားကြသော သက်တမ်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါသည်။

“Happy Birthday to you.Happy Birthday to you.

Happy Birthday Happy Birthday , Happy Birthday to you ”

“ဟူး”

“ဖူး”

“ဌူး”

ဆုတောင်းတေးသွားကို သံပြိုင်ရွတ်ပြီး ဖယောင်းတိုင်တွေ

မှုတ်လိုက်ကြသည်။

ပီတိလက်ကိုကိုင်ပြီး လေးယောက်အတူ မွေးနေ့ကိတ်ကို

လှီးလိုက်သည်။

ပီတိသည် မွေးနေ့ကိတ်လှီးပြီးပြီးချင်း သူမဘာသာ အရင်ဆုံး

စားလေ့ရှိပြီး ပြီးမှ သူငယ်ချင်းတွေကို ကျွေးတာပါ။

မွေးနေ့ကိတ်ဆိုတာ ကိုယ်အချစ်ဆုံးလူကို အရင်ဆုံး ခွံရတာ လေ။

ဝီတိက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အချစ်ဆုံးအဖြစ် အရင်ဆုံး ကိုယ့်ဘာသာ စားလိုက်တာပဲ။

မေမေရှိတုန်းကတော့ မေမေ့ကို အရင်ဆုံး ခွံကျွေး ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့လေ။

မွေးနေ့ကိတ်လှီးတိုင်း မေမေ့ကို သတိရသည်။ အသက်နှင့်ရင်း၍

မွေးပေးခဲ့သော မာတာ။

ဝီတိ သက်ပြင်းခိုးချရင်း ကိတ်တစ်စွန်းခပ်စားလိုက်သည်။ ပြီးတော့

သူငယ်ချင်းတွေကို တစ်စွန်းစီ ခွံကျွေးဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးခွံကျွေးဖြစ်တာက ဇွဲအထင်။ ဇွဲအထင်က ရေခဲမုန့်ဇွန်းကို

ကိုက်ထားသည်။ လွှတ်မပေး။

“ဟဲ့ . . . ဘာလို့ကိုက်ထားတာလဲ၊ လွှတ်လေ”

“နင် ရအောင် ဆွဲထုတ်လေ။ နင့်လက်နဲ့ ငါ့သွား ဘယ်ဟာက

အားသာမလဲ စမ်းကြည့်ရအောင်”

“ဟဲ့ . . . နင့်သွားတွေ နာကုန်မှာပေါ့။ ပေါပေါတောတောနဲ့။ မဆွဲပါဘူး”

“အေးလေ ဇွဲအထင်ရဲ့၊ သွားနာမှာပေါ့”

မာန်ကပါ ဝင်ပြောသည်။ ဇွဲအထင်က ပခုံးတွန့်ပြီး . . .

“မဆိုးပါဘူး၊ နင့်စိတ်တွေ ငါထင်သလောက် မမာသေးပါဘူး”

“ကြည့် . . . အထင်စုတ်၊ အမြင်စုတ်၊ နင်က ငါ့ကို

ဖြတ်စားတယ်ပေါ့လေ”

“အဟဲ . . . ပါးပါးလေးပါ”

“သွား . . . ကောင်စုတ်”

“အေး . . . ဂစ်တာတီးပြမယ်၊ နင့်မွေးနေ့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ပေါ့”

“ကောင်းတယ် . . . ကောင်းတယ်”

“နေပါဦး၊ မာန်တို့ ပီတိကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးပါရစေနော်။ ကဲ . . .
ရော့၊ ဒါ မာန့်လက်ဆောင်”

“မာန် . . . နင်ပေးတဲ့ နှုတ်ခမ်းနီ ငါမှမဆိုးတာ”

“မဆိုးလို့ ဆိုးစေချင်လို့ပေးတာ၊ ဆိုးဖြစ်အောင်ဆိုး၊ ကာလာက
ဖျော့ဖျော့လေးပါ”

“ထားပါ”

“ရော့ . . . ပီတိ၊ ဒါက ငါ့လက်ဆောင်”

ငြိက ဖိုင်လှလှလေးတစ်ခု ပေးသည်။ ဖိုင်က ရွှေသော့လေးနဲ့။
ဖိုင်လေးက ဒီမှာဝယ်လို့ မရနိုင်။ နိုင်ငံခြားက ဝယ်လာတာထင်ပါရဲ့

“ဖိုင်လေးက လှလိုက်တာ”

မာန်က ဖိုင်လေးကို သဘောတကျ ကြည့်နေသည်။ မာန်က
ဖွဲ့အထင်ဘက် လှည့်လာပြန်သည်။

“ဖွဲ့အထင်ကရော ဘာပေးတာလဲဟင်”

“ယုန်ရုပ်”

“ဟယ် . . . ဘယ်မှာလဲ၊ ကြည့်ချင်တယ်တော့”

“ကားထဲမှာ”

“ဒါဆို ပြီးမှ ကြည့်တော့မယ်။ ကဲ . . . ဖွဲ့အထင်က ဘာသီချင်းဆိုမှာလဲ . . .
ဆိုတော့။ မာန်လည်း နားထောင်ချင်လှပြီ”

“ငါက တီးရုံဟ၊ ဆိုမှာက ငြိ”

“ဟုတ်လား . . . ကဲ . . . ဒါဆို ဆိုကြ တီးကြ”

တကယ်တော့ ဇွဲအထင်က ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မတီးတတ်သလို ငြိကလည်း ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မဆိုတတ်ပါ။ တောရောက် တောင်ရောက် ဆိုချင်သလိုဆို တီးချင်သလိုတီးနဲ့ တော်တော်ရယ်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပီတိရဲ့မွေးနေ့လေးက သူတို့ကျေးဇူးကြောင့် စိုပြည်ရပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ နင်တို့ကို ကျေးဇူးတင်တယ်ဟာ။ နင်တို့ကြောင့် ငါ့မွေးနေ့လေးက ပျော်စရာကောင်းတယ်”

“မလိုပါဘူးဟာ၊ လောလောဆယ် ငါတို့က အသားတွေချည်းစားမယ်၊ မွေးနေ့ရှင် အရိုးကိုက်၊ ထမင်းစားမယ်ဟေ့”

“အမယ်လေး . . . ငါဝယ်လာတာ ဟိုတယ်စာ၊ အရိုးကိုမပါတာ၊ စားသာစား၊ စားပိုးနှင့်အောင်စား၊ ဦးကွန်းပါ အတူလာစား”

“ဟေ . . . တို့က အဲလိုလူအများကြီး မစားတတ်ဘူးဟ”

ဦးကွန်းကြီးက ရိုးအသော ချစ်စရာကောင်းသည့် အညာသားကြီးပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ အဲဒီ ခြံလေးထဲမှာ ပျော်ကြပါသည်။ ပီတိက မာလကာသီးတွေ ဆင်းခူးစားသေးသည်။ ဇွဲအထင်က . . .

“မိန်းကလေးတွေနော် . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . အစားဆင်ခြင်ကြ”

ပီတိနဲ့ မာန် ပခုံးတွန့်ရင်း ကျိတ်ပြုံးလိုက်သည်။ ငြိကတော့ ခရေပင်မှာ ကပ်ပေါက်နေသော ဖယောင်းပန်းလေးကို ခုန်ခူးဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

ဝီတိသည် တိရစ္ဆာန်တွေထဲမှာ ယုန်ကို အချစ်ဆုံးဖြစ်၏။

ယုန်တွေထဲမှာမှ မည်းနက်နေသော ယုန်နဲ့ ဖြူဆွတ်ဖွေးဥနေသော ယုန်လေးတွေကို ပိုချစ်သည်။

ဇွဲအထင် လက်ဆောင်ဖြစ်သော ယုန်ရုပ်ကလေးကို ဝီတိ အရမ်းနှစ်သက်သည်။

သူမ ထိုယုန်ရုပ်ကလေးကို သူမ သွားလေရာ တစ်ဖဝါးမခွာ သယ်ဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ သူမရှိလျှင် ထိုယုန်ရုပ်ကလေးက ဝီတိအခန်းထဲမှာ။

အပြင်သွားရင် ကားပေါ်မှာ။

မာန်ကလည်း ထိုယုန်ရုပ်ကလေးကို တော်တော်သဘောကျသည်။

သို့သော် ဇွဲအထင် ဝီတိကိုပေးသော မွေးနေ့လက်ဆောင်မို့ သူမ မလှသာ။

ဝီတိက ယုန်ကလေးကို ဘောဘီလေးလို့ အမည်ပေးထားသေးသည်။

ညဘက်တွေမှာ ထိုအရုပ်လေးကို ဖက်အိပ်ရတာ ဝီတိ တော်တော်အိပ်ပျော်သည်။

ငြိပေးသော ဖိုင်ကလေးကိုလည်း သုံးဖြစ်သည်။

မာန်ပေးသော နှုတ်ခမ်းနီကိုလည်း ဆိုးဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ယုန်ရုပ်လေးကိုတော့ သံယောဇဉ် အပိုဆုံးဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံကျရင် ပီတိနဲ့ မာန်တို့ ညဘက် အကြာကြီး
ဖုန်းပြောဖြစ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှပါ။

ညစဉ်လိုလို မာန်ဖုန်းက မအားဘူးလေ။ ဦးတဲ့သူနဲ့ ပြောနေတာ။
ဦးတဲ့သူဆိုတာက ငြိမ့် အရင်ခေါ်ဖြစ်ရင် ထိုညဟာ မအိပ်မချင်း
ငြိနဲ့စကားပြောသောည ဖြစ်သွားပြီ။ ဇွဲအထင်က ဦးရင်တော့ တစ်ညလုံး ဇွဲအထင်နဲ့
ပြောတတ်သည်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရှောင်ချင်ရင် မာန်က ပီတိဆီ
ဖုန်းစခေါ်တော့တာပဲလေ။

ဒီညလည်း မာန် သူမဆီ ဖုန်းဆက်ပါသည်။

“ဟဲလို . . . ပီတိရေ”

“ဒီညတော့ ငါ့အလှည့်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ မိမာန်”

“အဟီး . . . ငါ ဟိုနှစ်ယောက်နဲ့ မပြောချင်လို့”

“နေပါဦး . . . နင် ဒီနှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူ့ကို ရွေးမှာလဲ၊ ရွေးမှာဖြင့်
မြန်မြန်ရွေးလိုက်တော့လေ မိမာန်။ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ယောက်လုံးကို
မကြိုက်တာလား”

“ဟင်း . . . ငါ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ကို ရွေးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ဟာ
တစ်ယောက်ကို ရွေးလိုက်ရင် ကျန်တဲ့တစ်ယောက်ကို အားနာတယ်၊ အဲဒါကြောင့်
အဖြေပေးဖြစ်ရင်တောင် ငါတို့ ကျောင်းပြီးမှ ပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“နင် ဘယ်သူ့ကို ရွေးထားတာလဲ”

“ဒါလား . . . လျှို့ဝှက်ချက်”

“ငါ ပြန်မပြောပါဘူးဟဲ့ . . . ပြောပါ”

“ဟင့်အင်း . . . ပြောပြဘူး . . . အဟီး”

“မိမာန်စုတ်။ နင့်ကို အကောင်းနဲ့ အကြံပေးရရင် ငြိမတော့
မိန်းမဆန်တယ်၊ သိပ်မမိုက်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သူက ငါ့ကိုတော့ တော်တော်ချစ်တယ်လေဟာ”

“ဒါဆို နင်က ငြိကို ရွေးထားတာပေါ့”

“ဟိတ် . . . မအစ်နဲ့၊ ဇွဲအထင်လေးကလည်း မထိတရီနဲ့
ချစ်စရာကောင်းတာပဲ”

“ဟွန်း . . . မိမာန်နော်၊ ငါ တကယ်ပြောတာ၊ ငြိထက်စာရင် ဇွဲအထင်က
နင့်အတွက် ပိုစိတ်ချမ်းသာရမယ် ထင်တယ်။ နင်က ငြိဘက် မဲသာနေရင်တော့
မသိဘူးပေါ့ဟာ”

“နင် ငါဘယ်သူ့ကို ရွေးမယ်ထင်လဲ ပီတိ”

“ငါ ဘယ်သိမလဲဟဲ့။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့လေးယောက်က
တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိနေကြတာ ဆိုတော့ ငါကတော့
ဘေးလူအနေနဲ့ နင့်အတွက် ဇွဲအထင်က ပိုပြီး သင့်တော်လိမ့်မယ်”

“အေးပါဟာ၊ နင် အကြံပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ”

*

တစ်ခါတလေ ဇွဲအထင်က ပီတိကို လာခေါ်တတ်သည်။

အင်းလျားကန်ပေါင်သွားပြီး စွန်လွှတ်ကြတာပါ။

သူတို့သွားရင် ပြည်လမ်းဘက်က ကန်ပေါင်ကို ဘယ်တော့မှ မသွား။

ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းဘက် ကန်ပေါင်ပဲသွားသည်။

ပြည်လမ်းဘက်က လူရှုပ်လို့လေ။

ဇွဲအထင်က စက္ကူစွန်လှလှလေးတွေ ကိုယ်တိုင်လုပ်တတ်သည်။ သူက ပုံဆွဲလည်း တော်သည်။ စက္ကူစွန် လေးတွေကို ဆေးရောင်စိတ်ကြိုက်ခြယ်တတ်သည်။

ငြိနဲ့ မေဩမာန်က စွန်လွှတ်ရတာ ကို ဝါသနာမပါ။ မာန်က ဇွဲအထင် လုပ်ထားသော စွန်လှလှလေးတွေကို သိမ်းထားဖို့ တောင်းတတ်သည်။

“စွန်ဆိုတာ လွှတ်ဖို့လေ မာန်မာန်ရဲ့။ စွန်ကလေးတွေက မိုးပေါ်မှာ လေထဲမှာ လှပစွာ ဝဲပျံနေတာမှ ကျက်သရေရှိတာ အခန်းထဲမှာ အလှချိတ်ရတဲ့အရာမှ မဟုတ်တာ”

“မသိဘူး အထင်။ မာန်က အလှသိမ်းထားချင်တာပဲ”

ငြိကကျတော့ . . .

“ငါကတော့ စွန်လွှတ်ရတာ မကြိုက်ဘူး။

သူ့ကိုအမြင့်ကြီးရောက်အောင်လည်း တင်ပေးရသေးတယ်။ ပြီးရင်လည်း လိုက်မော့ကြည့်နေရသေးတယ်။ ငါကတော့ အဲလို သဘောတရားကြီးကို သဘောမကျဘူး”

“ပီတိကတော့ ဘာသဘောတရားမှ မရှိဘူး။ စွန်လွှတ်ရတာ ကို ပျော်တာ”

ဇွဲအထင်က . . .

“ငါကတော့ ငါကိုယ်တိုင် လှပစွာ ပုံဖော်ထားတဲ့ စွန်ကလေးတွေ မြင့်သထက်မြင့်တဲ့ဘဝမှာ လှပစွာ ပျံ့ဝဲနေတာကို ကြည့်ရတာ အရမ်းပီတိဖြစ်တယ်။ အေး . . . ငါ့စွန်ကလေးကို အရပ်ဆိုး ဘဝပျက်အောင် လာဖြတ်တဲ့လူရှိနေရင်လည်း အရမ်းမုန်းတယ်။ ငါ့စွန်ကြိုးကလည်း ဘယ်တော့မှ သူများစွန်ကို ဖြတ်ဖို့မဟုတ်ဘူး။”

စွန်ကလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အားလုံး ဒဿနကိုယ်စီနဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇွဲအထင်က စွန်လွှတ်ချင်တိုင်း ပီတိကို လာခေါ်တတ်သလို ပီတိကလည်း ပျော်ရွှင်စွာ စွန်လွှတ်ချင်စမြဲ။

ပီတိနဲ့ ဇွဲအထင်တို့က စိတ်ချင်းတူတာများသည်။

ယောက်ျားလေးချင်းဖြစ်သော ဇွဲအထင်နဲ့ ငြိမတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပင်။ ထို့ကြောင့် သိပ်ပေါင်းလို့ မရကြ။

ဇွဲအထင်က ပီတိနဲ့ ပိုပြီးတတွဲတွဲ ရှိတတ်၏ ။ ဇွဲအထင်နဲ့ ပီတိတို့ စွန်လွှတ်ဖြစ်တဲ့ ညနေတွေဆို စွန်လွှတ်ပြီးတာနဲ့ ဆီဒိုးနားနောက်ဘက်က ကြာဆံချက်ဆိုင်လေးမှာ ကီးမားစားကြရတာ ပျော်စရာပင်။

မာန်တို့ ငြိတို့ဆို ဒီလိုလမ်းဘေးဆိုင်လေးတွေမှာ ထိုင်မစားချင်ကြ။

“ဇွဲအထင် . . . ရှင် မာန်မာန်ကို ရအောင်လိုက်လေ၊ ကျုပ်က ရှင်နဲ့ပဲသဘောတူတယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ Type က ငြိနဲ့ပိုလိုက်တယ် ပီတိရဲ့။ မာန်မာန်ကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ Type ချင်းကတော့ တခြားစီပဲ၊ မတူညီတဲ့ လူနှစ်ယောက် ပေါင်းကြတဲ့အခါ အဆင်ပြေပါ့မလား ကိုယ် တွေးမိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာန်မာန် စိတ်ချမ်းသာဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ကိုယ်က ဖိအားတွေ သိပ်မပေးချင်ဘူး။ မာန်မာန် နှစ်သက်တဲ့သူကို ရွေးပါစေ”

“ဒါဆို ရှင့်ကိုမရွေးလည်း ရတယ်ပေါ့”

“မာန်မာန် စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ရဲမှာပေါ့ ပီတိရယ်”

“ရှင်ကမှ မာန့်ကို တကယ်ချစ်တာ၊ ရှင့်ကိုရှင်ထက် ပိုချစ်တာနော်”

“ပီတိလိုပဲ မာန်မာန် နားလည်ရင် ကောင်းမယ်”

*

အခန်း(၃)

“တိတိ . . . တိတိ”

ပီတိ ခြံထဲမှာ ပီတိအချစ်တော်ခွေးလေး ဘာဘီနဲ့ကစားနေတုန်း ခြံမှာ ကားဟွန်းတီးသံ ကြားလိုက်ရသည်။

မာလီ ဦးမှန်ကြီးက ခုနပဲ ဒေါ်ဖြူဝင်းခေါ်လို့ ခြံနောက်ဘက်မှာ ကုံကော်ပန်း သွားခူးနေ၏ ။

ပီတိက ခြံထွက်ပြီး . . .

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

“ဒါ ဦးထွန်းထွန်း ဒေါ်ဖြူဝင်းတို့ ခြံလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ပေးထားတာက ဒီလိပ်စာ အတိအကျပါ”

ပီတိက ခပ်တည်တည် လှည့်ထွက်လာတော့ . . .

“ဟိတ် . . . ဟိတ် . . . နေဦး”

“ဘာလဲ”

“ပေးထားတာက ဒီလိပ်စာ အတိအကျပဲကွ၊ ဒါ ခြံနံပါတ် (၄၅) မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို မမဖြူ လိပ်စာပေးတာ မှားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်း ဒီခြံက ဧည့်သည်များလား”

မမဖြူဆိုတော့ သေချာသည်။ ဒေါ်ဖြူဝင်း ဧည့်သည်ဖြစ်ရမည်။

“ဒီမှာ . . . ကျွန်မက ဒီခြံပိုင်ရှင်ပဲ။ ဒီခြံက ဦးထွန်းထွန်း၊
ဒေါ်မျိုးမျိုးချိုတို့ရဲ့ခြံ။ ကျွန်မက သူတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးပဲ။
ပေါက်တယ်နော်”

“ဪ . . . ပေါက်ပြီ . . . ပေါက်ပြီ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့သမီးကိုး၊
မင်းအကြောင်း ကြားတာထက် ပိုဆိုးနေတာပဲ၊ ကဲ . . . ခြံတံခါးဖွင့်ပါဦး၊ ငါ
ကိစ္စရှိလို့လာတာ”

“ခင်ဗျားကိုမှ မသိတာ၊ ဘာလို့ ဖွင့်ရမှာလဲ”

ဝီတိ ပြောပြီးတာနဲ့ လှည့်ထွက်သွားပြီး ဘာဘီနဲ့ဆက်ကစားနေသည်။

“တီတီ . . . တီတီ . . . တီတီ . . . တီတီ”

သူက ကားဟွန်းကို အဆက်မပြတ် တီးနေသည်။ ခဏနေတော့
ဒေါ်ဖြူဝင်းရော ဦးမှန်ကြီးပါ ပြေးထွက် လာသည်။

“မမဖြူ”

“ဟယ် . . . စစ်တိုင်းပါလား၊ မမဖြူ မှာထားတာရပြီလား”

“ရပြီ မမဖြူရေ၊ အဲဒါကို အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့သူက
တံခါးမဖွင့်ပေးဘူးလေ”

“ဟယ် . . . စစ်တိုင်းကတော့ လုပ်ပြီ၊ ကဲ . . . ဝင် ဝင်”

ဝီတိကတော့ သူတို့ပြောတာတွေ စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။
ဘာဘီတစ်ကောင်နဲ့ နောက်ဘက်ရောက်နေပြီ။

“ကဲ . . . ရော့၊ မမမှာထားတဲ့ ယုန်အဖြူ။ အဲဒါမနည်းရှာခိုင်းရတာ ။
ကံကောင်းလို့ရတာ ”

“ကျေးဇူးပဲ စစ်တိုင်းရယ်၊ သမီးက ဒီလို ယုန်အဖြူကို အရပ်ကိုတောင်
တော်တော်ကြိုက်တာ၊ ဒီယုန်ကလေးကို သမီးကြိုက်မှာ သေချာတယ်”

“မမဖြူလည်း ဝဋ်ပဲ၊ လင်ပါသမီးကို ဖားနေလိုက်ရတာ ”

“ဖားတာမဟုတ်ဘူး စစ်တိုင်း။ မမဖြူက သမီးကို
သမီးအရင်းလိုချစ်တာ။ မမဖြူကမှ သားသမီးမရနိုင်တာ။ မမဖြူချစ်တဲ့
ထွန်းရဲ့သမီးက မမဖြူသမီးပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက ပုံမလာပါဘူး”

“ဒါကတော့ ကလေးကို ထွန်းရဲ့ ၊ နားလည်ပေးရမှာပေါ့”

“သွားပြီ”

“ကဲ . . . ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ ထမင်းစားပြီးမှပြန်”

“တော်ပြီ . . . လိမ့်တော့မယ်၊ ကိစ္စရှိသေးတယ်”

“အေးဟယ် . . . ကျေးဇူးပဲနော်၊ ငါလိုချင်တာရအောင်ရှာပေးလို့”

“မောင်နှမချင်းပဲဗျာ၊ ပြောစရာလား”

စစ်တိုင်းက ဒေါ်ဖြူဝင်းရဲ့မောင်ဝမ်းကွဲပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ဖြူဝင်းရော
စစ်တိုင်းပါ မအေညီအစ်မအရင်းကမွေးပြီး တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးတွေမို့
မောင်နှမအရင်းလိုပင်။

ဖြူဝင်းနှင့်ထွန်း ချစ်သူတွေဖြစ်တုန်းကလည်း စစ်တိုင်းသိသည်။

ဒါပေမဲ့ ထွန်းက ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ပြီး ဖြူဝင်းတို့က ခရစ်ယာန်တွေမို့
ထွန်းတို့ဘက်က သဘောမတူပဲ ထွန်းအမေကြီးက နှလုံးရောဂါ ဗန်းပြပြီး ထွန်းကို

သူသဘောတူသူနှင့် ပေးစားလိုက်သောအခါ ဖြူဝင်း အသဲကွဲရတော့သည်။
ဒါကိုလည်း စစ်တိုင်းက သိသည်။

ဖြူဝင်းတို့တွေ့ကြတော့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် အပြည့်ရကြသည်။
ထွန်းဇနီးဆုံးလို့ ထွန်းနဲ့ ဖြူဝင်း လက်ထပ်မည်ဆိုတော့လည်း ဖြူဝင်းတို့ဘက်က
ဘယ်သူမှ မကန့်ကွက်ကြ။ ထွန်းကို စောင့်နေတာ မဟုတ်ပေမဲ့ ထွန်းကလွဲရင်
ဘယ်သူမှအစားထိုးမရနိုင်တဲ့ ဖြူဝင်း နှလုံးသားကို ဆွေမျိုးအားလုံးက
နားလည်ပေးကြသည်လေ။

ခုလည်း စစ်တိုင်းကို ပီတိကြိုက်သည့် ယုန်အဖြူလေး ရှာခိုင်းရတာ ပင်။
စစ်တိုင်းက ခုဆို ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီ တစ်ခုထောင်ပြီး ကော်ဖီမစ်ထုတ်လုပ်သည့်
စက်ရုံတစ်ခုလည်း ပိုင်ထားသလို စစ်တိုင်းရဲ့ကော်ဖီမစ်တံဆိပ် ကလည်း
တကယ်ပေါက်ပါသည်။

*

“သမီးလေး . . . ပီတိ၊ ဒီမှာ သမီးဖို့ အန်တီဖြူ လက်ဆောင်”

“ဟင်”

ပီတိ မှင်တက်သွားရသည်။ ယုန်အဖြူလေး။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော
ယုန်ဖြူလေး။ ပီတိဆီမှာရှိတဲ့ ယုန်အရုပ်ကလေးနဲ့ ချွတ်စွပ်တူသော ယုန်ဖြူလေး။

ယုန်ဖြူကလေးက ကြိမ်ခြင်းလှောင်အိမ်လေးထဲမှ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ
လုပ်နေသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ ယုန်ကလေးကို လိုချင်တာလည်း သေမတတ်ပဲ။
ဒေါ်ဖြူဝင်းရဲ့လက်ဆောင်ကြီးကိုလည်း မလိုချင်။

ပီတိ ဘာမှမပြောနိုင်သေးဘဲ အကြံထုတ်နေရသည်။

“ယူပါ သမီးရဲ့၊ သမီးကြိုက်မယ်ထင်လို့ မောင်လေးကို မရအရ
ရှာခိုင်းထားရတာ ”

အဲလိုပြောလေ မယူချင်လေ။ ဒါပေမဲ့ ယုန်ကလေးက
လက်ယပ်ခေါ်နေသလိုပဲ။

“အန်တီဖြူ ထားခဲ့မယ်နော် သမီး”

ဒေါ်ဖြူဝင်းက ယုန်ခြင်းလေးကို အသာချထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားသည်။

ယုန်ကလေးက ပီတိကို ညှို့နေသလိုပဲ။ ယုန်ခြင်းလေးနား တရွေ့ရွေ့
ချဉ်းကပ်သွား၏ ။

*

သင်္ကြန်ကျပြီ။ သင်္ကြန်ဆိုတာ မြန်မာတွေအတွက်
အထိမ်းအမှတ်ပွဲတော်တစ်ခု။ ယဉ်ကျေးမှု ပွဲတော် ဆိုလည်း မှန်သည်။

လူကြီးသူမတွေ အတွက် ဘာသာရေးပွဲဖြစ်သလို လူငယ်တွေအတွက်
ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲလည်းဖြစ်သည်။

သင်္ကြန်ရေကစားခြင်း၏ အဓိပ္ပါယ်က နှစ်ဟောင်းမှ အညစ်အကြေးတွေ
နှစ်သစ်သို့ မပါအောင် ရေဖြင့် ဆေးကြောခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ရန်ကုန် သင်္ကြန်ကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။

မိန်းကလေးတွေ အတိုအပြတ် အကျပ်အသတ်တွေဝတ်ပြီး
ယောက်ျားလေးတွေ သောက်စားမှုးကြတာ သည် ရန်ကုန်သင်္ကြန်၏ သရုပ်ဟုတောင်

တင်စားလို့ရသည်။

ရေပက်သည့်သူတွေကလည်း အညစ်အကြေး ဆေးကြောပေးသည့်
စေတနာနဲ့ ပက်ခြင်းမဟုတ်တော့။ မီးသတ်ပိုက်တွေ ကားရေဆေးသည့် ပိုက်တွေနဲ့
အသားနာအောင် ပက်သလို ခွက်စောင်းခုတ်တာမျိုးလည်း ရှိသေးသည်။

ထိုကြောင့် ကဲချင်သူတွေကလွဲရင် ကျန်သည့်လူငယ်ပိုင်း၊
လူလတ်ပိုင်းတွေက ရေပက်ခံထွက်ရဲကြ။ မဏ္ဍပ်တွေကို ဝေးဝေးကနေပဲ
သီဆိုကပြ ဖျော်ဖြေရေးတွေကို လိုက်ကြည့်သော သင်္ကြန်လည်သူများတော့ရှိသည်။

သင်္ကြန်လည်သူ ဆိုသည်မှာ ရေပက်ခံထွက်သူမဟုတ်။

လျှောက်ကြည့်ရုံ ကြည့်သူများသာဖြစ်သည်။

ချစ်စရာကောင်းသည့် သင်္ကြန်ဆိုတာ မြို့ကြီးပြကြီးတွေမှာ
ပျောက်ဆုံးစပြုလာပြီ မြို့တော်ဝန်မဏ္ဍပ်လို နေရာမျိုးတွေမှာပဲ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ
တွေ့ရတော့သည်။

တကယ့်သင်္ကြန်အရသာကို နယ်တွေမှာ တွေ့ရသည်။

တကယ် အေးစေချင်လို့ လောင်းသည့်ရေ၊ မေတ္တာစေတနာနဲ့
ရေလောင်းတာကို နယ်တွေမှာ ပိုပြီး တွေ့ရသည်။

အုန်းလက်မဏ္ဍပ်လေးထိုးပြီး စတုဒီသာမုန့်လုံးရေပေါ်
ဝိုင်းလုံးကြသည့်ခလေးကိုလည်း နယ်မှာပဲ အများဆုံး တွေ့ရမည်ထင်သည်။

ရန်ကုန်သင်္ကြန်ကတော့ သိန်းရာချီတန်သည့် မဏ္ဍပ်ပေါ်မှာ ပက်ခွင့်ရဖို့
ပိုက်ဆံသောင်းဂဏန်း အကုန်ခံရသည်။ ငွေသင်္ကြန်တည်း။

သင်္ကြန်ဆို ပီတိတို့အဖွဲ့ ဘယ်မှလျှောက်မလည်။

ပီတိတို့ဖခင်ကုမ္ပဏီကမဏ္ဍပ်မှာပဲ ထိုင်တာများသည်။

ဖေဖေက သင်္ကြန်ဆိုရင် ကုမ္ပဏီနာမည်ဖြင့် မဏ္ဍပ်ထိုးလေ့ရှိသည်။

ဝန်ထမ်းတွေ ပျော်အောင်အတွက်ရော၊ ကုမ္ပဏီနာမည်ကို
ကြေငြာသည့်အနေနှင့်ရော မဏ္ဍပ်ထိုးတာပါ။

ပြီးတော့ ဖေဖေက သင်္ကြန်ဆို ဝန်ထမ်းတွေကို

ဘောနပ်စ်ပေးလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဝန်ထမ်းတွေလည်း သင်္ကြန်ကို မျှော်လေ့ရှိကြသည်။

ကုမ္ပဏီရဲ့ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့အညီ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သည့် မဏ္ဍပ်ကြီးမှာ

ဝန်ထမ်းတွေရယ်၊ ဖေဖေဧည့်သည် ပါတနာတွေရယ် ပြည့်နေတာပင်။

အစားအသောက်ကိုလည်း အော်ဒါတစ်ခါတည်းမှာထားပြီးသားမို့ ပူစရာမလို။

သောက်တတ်၊ စားတတ်သော ဖေဖေဧည့်သည်တွေအတွက်

မိနီဘားတစ်ခုနဲ့ ဝိုင်မျိုးစုံ။

ပီတိကိုလည်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သမီးဆိုပြီး လူတိုင်းက

အထူးအရေးပေးသည်။ သို့သော် ပီတိက ကိုယ့်သူ

ငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော်သည်။

အထူးသဖြင့် အန်တီဖြူရဲ့ဧည့်သည်တွေနဲ့ ဝေးရာမှာနေသည်။

ပီတိရဲ့သင်္ကြန်ဖက်ရှင်ကတော့ ဘာမှမထူးဆန်းပါ။

ရိုးရိုးတီရှပ်အနက်ရောင်တစ်ထည်နဲ့ ဂျင်းပင်ပဲ ဝတ်သည်။

မေဩမာန်ကတော့ လန်းသလား မမေးနှင့်။ ဖက်ရှင်ကို တစ်နေ့တစ်မျိုး

မရိုးစေရ။

မသိသူတွေကဆို မာန့်ကို ဖေဖေသမီး ထင်ကြသည်။

ရေပက်ခံကားတွေပေါ်ကလည်း မာန့်အလှကို သတိပြုမိကြသည်။

မာန့်သည် သူမကိုယ်သူမ တောက်ပလင်းလက်နေအောင်လည်း
နေတတ်သည်။

ဖေဖေဧည့်သည်တွေရဲ့သားတွေထဲမှာလည်း မာန့်ဆီ
အကြည့်ရောက်နေသူတွေ မနည်းပါ။

ငြိတစ်ယောက်ကလည်း မာန့်နားကမခွာပါ။ ဇွဲအထင်ကတော့
တစ်ချက်တစ်ချက် ခိုးငေးရုံ။

ထူးဆန်းတာက ကိုစစ်တိုင်းဆိုသော လူကြီး။

ကိုစစ်တိုင်းဆိုတာက အန်တီဖြူမောင် ဝမ်းကွဲတဲ့။ ထိုလူကြီးက
ဝီတိတို့ထက် စာရင်တော့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကြီးနိုင်သည်။ ဆယ်နှစ်တောင်မကနိုင်ပါ။
ဒါပေမဲ့ သူ့ပုံစံက အရက်မသောက်၊ ဆေးလိပ်မသောက် ပုံစံမို့ နုနယ်သည်။ ရှိရင်းစွဲ
အသက်ထက် ပိုနုသယောင် ထင်ရသည်။

ထိုလူကြီးသည် ဝီတိကို ယုန်အဖြူလေး ရှာပေးသူမို့ ဝီတိက ကျေးဇူးတော့
တင်ပါသည်။

သို့သော် ဝီတိကိုဆို ကလေးသာသာ သဘောထားသော ထိုလူကြီးဟာ
မာန့်ကိုတော့ တကူးတက လာမိတ်ဆက်ကာ အရေးပေးလှသည်။

မာန့်ကလည်း သိတဲ့အတိုင်း သူမကို လာအိတဲ့သူတိုင်းကို ဘယ်တော့မှ
ပစ်ပစ်ခါခါ မဆက်ဆံတတ်ဘူးလေ။

ဝီတိသည် ယုန်လာပေးတဲ့နေ့ကတော့ သူ့ကိုအမှတ်တမဲ့ပင်။ ဒါပေမဲ့
သင်္ကြန်မှာ ပြန်တွေ့တော့ သူဟာ တော်တော်ယောက်ျားပီသပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသူမှန်း
သိလိုက်ရသည်။

သူပုံစံက ကမ္ဘာကျော်ဘောလုံးသမား ခရစ္စတီယာနိုရော်နယ်ဒိုလို

ရပ်မျိုး။

အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ လမ်းလျှောက်တာကအစ ကြည့်ကောင်းသည်။

“မာန့် . . . ကိုစစ်တိုင်းကို နင် ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“မိုက်တော့ မိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ထက် ဆယ့်သုံးနှစ်လောက်
ကြီးနိုင်တယ်”

ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်။ သူမတို့ထက် အသက်ကြီးသင့်တာထက်
ပိုနေသည်။

အိုး . . . သူမ ဘာတွေစဉ်းစားနေပါလိမ့်။

*

ငြိသည် တော်တော်ရူးသည့် ကောင်လေးဖြစ်သည်။

ငြိသည် မာန့်ကို မနက်စောစော သူ့ရဲ့ခပ်မိုက်မိုက် ဂျစ်ကားလေးနဲ့
သွားကြိုသည်။

သို့သော် ထိုဂျစ်ကားကို ဘီးလေးဘီးမှလွဲ၍ ကျန်သည့်ကားကိုယ်ထည်
တစ်ခုလုံးကို နေရာလပ်မကျန်အောင် ပိတောက်ပန်းတွေ ကပ်ထားသည်။

ထိုသို့ ပန်းကပ်တာကိုလည်း floral တစ်ခုမှာ
သွားပြီးပြင်ခိုင်းထားတာပင်။

မာန့်သည် အိမ်ထဲဝင်လာသော ပိတောက်ကားလေးကို ကြည့်ကာ
မှင်တက်နေသည်။

ထိုနေ့က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မာန်ကလည်း ငှက်ရောင်ဂါဝန်လေး
ဝတ်ထားသည်မို့ မာန် ထိုကားပေါ် တက်လိုက်တော့ ...

ပန်းတွေကြားက ပန်းနတ်သမီးတစ်ပါးလို။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာန်သည် ငြိကို အဲဒါလေးတွေတော့ နှစ်သက်သည်။

ငြိသည် ရိုမန်တစ်ဆန်သော ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သလို
မာန်ကလည်း အနုအရွှကိုခိုက်သော ကောင်မလေးလေ။

သူတို့ကားလေး မဏ္ဍပ်ရှေ့ကို ရောက်လာတော့ အားလုံးက
ဝိုင်းဝေးနေကြသည်။

ပီတိက ဇွဲအထင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဇွဲအထင်က မာန်တို့ကို
မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

ငြိကတော့ မြောက်ကြွ မြောက်ကြွ ဖြစ်နေ၏ ။ မာန်
စင်ပေါ်တက်လာတော့ ကိုစစ်တိုင်းက လှပသော အဝါရောင် လီလီပန်းစည်းကြီး
ကမ်းပေးသည်။ ရူးပါ။

မာန်ကလည်း အလှမာန်ချီနေသော ရုပ်ကလေးနှင့်။

မာန်သည် သူတို့မဏ္ဍပ်၏ Queen ဖြစ်နေသည်။

သင်္ကြန်မှာ ငြိက မာန့်နား ပိုရောက်သွားပြီး စစ်တိုင်းသည်လည်း
တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် မာန့်နဲ့နီးစပ်သွားပါသည်။

ဇွဲအထင်ကတော့ မာန့်ဘေးမှာ ကိုစစ်တိုင်းလောက်တောင်
နေရာမရတော့။

ဇွဲအထင်က ပီတိနဲ့ပဲ ရေပက်ဖြစ်တော့သည်။

ဇွဲအထင်က မာန့်ကို ဘာလက်ဆောင်မှ မပေးနိုင်ပေမယ့် ပီတိကိုတော့

သူကိုယ်တိုင် လုပ်ထားသည့် ရယ်စရာကောင်းသော မျက်နှာဖုံးလေး
လက်ဆောင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ သူလည်း ပီတိနဲ့ဆင်တူမျက်နှာဖုံးစွပ်လို့။ ပီတိနဲ့
ဇွဲအထင်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်နေကြသလို
မဏ္ဍပ်ပေါ်ရှိ ရေကစားသူ အားလုံးလည်း ပီတိတို့ကို ရယ်နေကြသည်။

ဖေဖေနဲ့ အန်တီဖြူတောင် ပီတိတို့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေကြသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်စရာသင်္ကြန်တစ်ရက်တော့ ဖြစ်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

သင်္ကြန်ကြောင့် ဇွဲအထင်သည် မာန်နှင့် ပိုဝေးကွာသွားသလို

ခံစားရသည်။

ငြိနဲ့ ကိုစစ်တိုင်းကတော့ မာန်အနားကို အပြိုင်ချဉ်းကပ်နေကြသည်။

“ဇွဲအထင် နင်နဲ့မာန်တော့ ပိုဝေးသွားပြီထင်တယ်”

“ပီတိရယ် . . . ငါလိုချင်တာ ဘာဖြားယောင်းမှုမှမပါတဲ့

အချစ်သပ်သပ်ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ဘယ်လိုဆွဲဆောင်မှုမျိုးမှ ငါလုပ်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာကတော့ ခယခစားမှ ကြိုက်တာဟဲ့”

“ငါက မခယချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခယချင်ယောင်ဆောင်ပြီး

မဖြားယောင်းချင်တာပါ။ အဓိကက ငါ သူ့ကိုတကယ်ချစ်ဖို့ပဲလိုတယ်လေ”

*